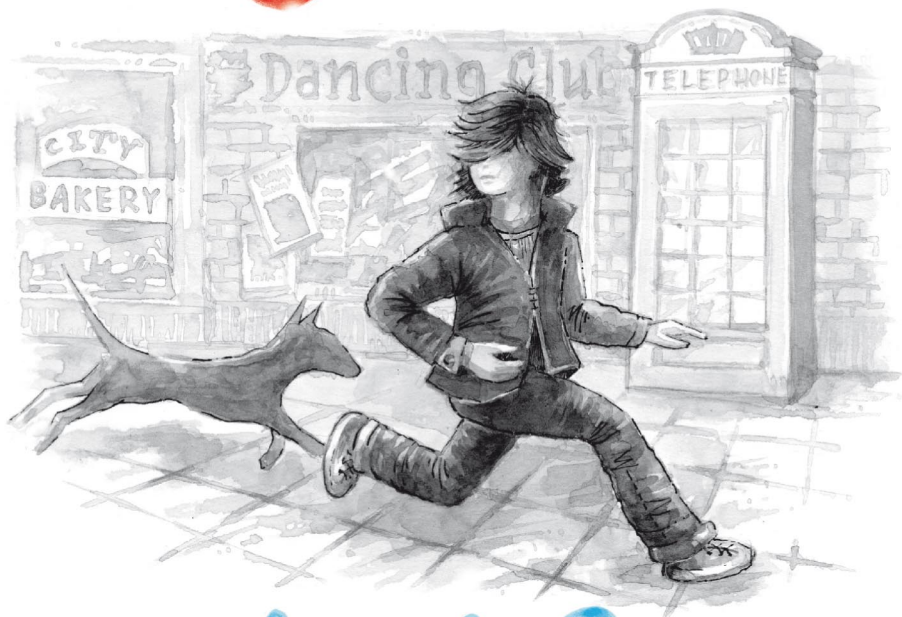

Výherce

Michael Byrne

ALBATROS

ALBATROS

Michael Byrne

Výherce

Výherce

Michael Byrne

ALBATROS

Jména, postavy, místa i události v této knize jsou plodem autorovy představivosti. Pokud jsou skutečné, autor je zasazuje do smyšlených souvislostí. Veškeré činnosti, prohlášení, akrobatické prvky, popisy, informace a materiály v knize obsažené mají sloužit pouze k pobavení a nedoporučuje se na ně spoléhat či je zkoušet, neboť mohou vést k úrazu.

Poprvé vydalo v roce 2015 nakladatelství Walker Books Ltd.,
87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ

Michael Byrne uplatňuje své právo být označován
za autora této knihy v souladu
s Autorským zákonem z roku 1988.

Text © 2015 Michael Byrne
Translation © Martin Pokorný, 2016
Illustrations © Tomáš Kropáček, 2016
ISBN 978-80-00-04241-1

05 05 19
dnů hodin minut

Bully zamžoural na ciferník těch velkých hodin přes řeku: obě ručičky se posouvaly přes šestku. Je načase dát Jack večeri. Z hluboké kapsy u bundy vytáhl plechovku a kovovou lžící.

„Ták, jen si dej... Nadlábní se, kámo,“ pobízel ji a pečlivě všechno vybral lžící, protože v plechovce už zbýval jenom rosol na dně. Jack ho vcucla bez kousání.

Jack byla kříženec stafordširského bulteriéra, ale s čím byla zkrřížená, to Bully netušil. Nikdo to nemohl vědět, protože tu druhou půlku tvořila směs nejrůznějších plemen: krátkou drsnou srst měla kolem krku tmavě hnědou a na zbytku těla bílo-šedě žíhanou, takže vypadala jak psí stařeček na pokraji smrti. Ocas měla z opičího pinče, široký hřbet, nohy vzadu vyšší než vpředu a ty přední do O, takže když si sedla, doopravdy vypadala, že vás chce obejmout. Tlamu ale měla plnou ostrých zubů, takže se člověku do objímání nechtělo.

Když Bully v zimě odešel z domova, šla Jack s ním. Teď bylo léto, a i když jí už táhlo na dva roky a tloustla, pořád vypadala legračně. K žebrání se nehodila, ale Bully ji neměl na žebrání. Byla to pro něj kamarádka, ségra.

„No tak, kámo... nic víc nemám,“ žadonil Bully, protože Jack na něj koukala dál, ale v plechovce už nic nezbývalo. Stejně po dně ještě jednou přejel lžící – a pak s ní bezmyšlenkovitě vklouzl do pusy. Došlo mu, že má hlad, najednou ho to přepadlo a nutilo ho to dělat divné věci, jako by se nedokázal ovládnout, jako by byl zvíře.

Sousto vyplivl. Rosol chutnal dobře, ale hnusilo se mu, jak je na patře studený a slizký. Propláchl si ústa vodou a pak si ze zvyku, aby se uklidnil, přečetl složení uvedené na zadní straně plechovky. Měl rád, když je jasně řečeno, co věci přesně jsou, a nesnaží se vydávat za něco jiného.

Voda 65 %
Bílkoviny 20 %
Tuky 12 %...

Prošel si seznam až k úplně poslední ingredienci, jediné, která se mu nezamlouvala: *Popel 3 %*. A v duchu si představil všechny ty zombie v továrnách, jak si odklepávají popel z cigaret, aby byla plechovka komplet. Možná používají i jiný druh popela, když cigarety dojdou. Aspoň že to na tu plechovku poctivě napíšou.

Chystal se pikslou mrštit do řeky, ale rozmyslel si to, když si všiml obrázku na obalu. Byl to Jack Russell. Měl Jack Russell teriéry rád – i když jasně, možná jsou moc malí a uštěkaní – a hlavně byl nadšený, že je na obalu natištěné „Jack“. Jméno jeho psa díky tomu znělo důležité a úředně. I když vlastně Jack přísně vzato nebyl pes, byla to psí holka, fena, jak se píše v časopisech pro chovatele. Když ji tehdy – loni v létě – našel a přivedl ji do bytu a Phil ho upozornil, že to je holka, dal jí rovnou, ještě než se máma vrátila z nemocnice, jméno Jacky. Ale od toho dne, kdy z bytu odešel, jí tak už neřekl. Závěrečné y odpadlo a ona se od té doby prostě jmenuje Jack.

Strčil prázdnou konzervu do kapsy u bundy a loudal se podél řeky k Londýnskému oku, velkému bílému ruskému kolu, které mu pokaždé připadalo porouchané – podle toho, jak se točí a přitom nehýbe a jak ti zombie chycení nahoře mávají o pomoc. Jack řápala vedle něj a čas od času mu přičichla ke kotníkům, ale pod nohy se mu nikdy nepřipletla. Bully ji před odchodem z domova dobře vycvičil. Strávil týdný tím, aby ji naučil zůstat, a kdykoli to provedla správně, dával jí lentilky a želé medvídky. V časopisech tomu říkali „odměna za dobré chování“.

U skateboardového parku se zastavil. Pohltil ho rachot prken a smích. Podle něj to tady ale nebylo nic moc, neměli tu pořádné můstky ani rampy, jenom malé betonové, podobné obrubníkům a rychlostním zábránám jako na sídlišti. Jak bylo hřiště natěsnané pod ohromnou mohutnou šedivou budovu, vlastně je ani nepovažoval za opravdový skatepark. A celé to tady Bullymu připomínalo sídliště, kde dřív bydlel, a sklep, kde končily roury na odpadky a ústily do popelnic.

Z těch kluků, co tu předváděli triky, dodnes nikoho neznal. Chodil se sem jenom podívat, jak se smějou, baví se, padají a pak všechno svalují

na skateboardy. Jednoho dne se tu objeví s prknem, které všem vyrazí dech, se stříbrnými a zlatými trucky a bezvadnými obtisky... a to bude pecka. Nevěděl jistě, kdy ten den nadejde, ale jednou určitě a bude to skvělý.

„Koukni na něj,“ ukázal na jednoho a mluvil přitom k Jack. „Machruje, co?“ Potajmu ale doufal, že když vydrží stát a jen se dívat, jednoho dne ho někdo z těch kluků nechá projet. Teď mu jenom nadávali, že je germák, a říkali mu, ať odprejskne. Nevěděl přesně, co mezi skejťáky znamená germák, ale věděl, že to je malé, špinavé a nanic. I když upřímně řečeno, když tu byl s Chrisem a Tiggsem, nadával jim Chris mnohem hůř a mrštil po nich flaškou, že se rozbila rovnou mezi nima a jejich podělanýma trikama.

Normálně to tak nebylo. Normálně házeli odpadky z lávky dolů a sledovali, jak se v řece vracejí. Chris a Tiggs byli jeho kámoši. Vykládali srandovní věci, bavili se, který holky jsou čůzy a který kočky, blbli u řeky. Chris si někdy kolem čela uvázel kus červené látky a Tiggs měl vždycky nasazené ty svoje druhé uši a poslouchal praštěnou muziku. Oba byli starší než on. A znali celý Londýn, dokonce už byli i v nákupním centru v Brent Cross.

Ještě chvíli skejťáky pozoroval, až jeden malý kluk, menší než on, udělal hodně pitomou figuru a spadl rovnou na betonovou dlažbu, překulil se, odřel si loket a teď si ho třel, jako by tím mohl dostat kůži zpátky. Bully se začal okatě smát. Věděl, že mu nic neudělají, když má s sebou Jack. Nechtěl ale, aby se ho domáklí poldové, a raději šel dál směrem k Oku.

Na lávce se zahleděl na žebráka na spodním schodě. Jde na to špatně. Když člověk žebrá, musí si sednout nahoru, kde zombie vždycky na chvíli zastaví, aby popadli dech. Navíc ten chlápek vypadal divně, třásl se i na sluníčku a nemohl si takhle vydělat moc – se sklopenou hlavou a s mručením jako při samomluvě, ale přitom bez jediného srozumitelného slova. Dokonce ani neměl cedulku. Když člověk nechce prosit sám, tak holt musí mít cedulku – vždyť jak můžou lidi jinak vědět, co chce?

Bully žebráka obešel a vyšlapal do poloviny schodiště vedoucího k lávce. Tam se zastavil a rozhlédl se po řece, jestli něco stojí za vylovení. Slunce se mu pořád hřejivě opíralo do zadní strany lýtek a ještě bude chvíli trvat, než se dotkne vody, takže na lovení není vhodná doba. Pořád se tu motá hrozně moc zombie, co nekoukají napravo ani nalevo, ale co nejrychleji to jde, mizí z města. A ráno se stejně tak rychle vracejí. Ještě trochu přimhouřil oči, aby ostřeji viděl. Když nemžoural, všechno se mu před očima čerilo.

Měl na dálku nosit brýle, ale odešel z bytu bez nich, a tak si jen tiskl oči a mžoural.

O zábradlí se opíralo pár šancí a koukaly na řeku: vysoká holka v kraťasech a punčochách, zmrzlinu v ruce, a vedle ní sršel vtipy kluk menší než ona a snažil se ji oslnit. Bully je ale nechal na pokoji. Holky nemají psy rády. Zato babičky jo. A jedna tam byla! S pěknou a širokou kabelkou přes rameno, velkou, že by se do ní Jack vešla celá, zírala na domy na druhém břehu, jako by ještě v životě neviděla okno. Sešel po schodech po špičkách, co nejrychleji to šlo, málem zakopl o toho chlápka, co se klepal dole, a přistoupil k ní z boku, takže ho do poslední chvíle neviděla, právě když se chystala jít pryč.

Srovnal s ní tempo.

„Chci se vrátit k mámě, ale potřebuju ještě padesát devět pencí...“

„Jistě,“ řekla, ale podstoupila, jako by se dělo něco nepřístojného.

„Chci domů, ale nemám dost peněz,“ řekl trochu rychleji, aby mu neodešla.

Záměrně vyvolával dojem, že ty peníze potřebuje na něco jiného a nezebrá jen tak – jinak se lidi hned začnou vyptávat, co vlastně děláš a proč nejsi ve škole. S tím už měl svoje zkušenosti.

„Můžete nám pomoci?“

Vypadala, že už se chystá otočit hlavu jinam a setřást ho odmítavou odpovědí, ale pak se podívala pod sebe a uviděla Jack.

„To... to je tvůj pes?“

„Jo.“

„Je hodný, vid?“ zeptala se.

„Jo...“ pokývl, ale jenom v duchu, a snažil se nezašklebit. Samozřejmě že je hodná. Bully ji naučil, aby byla hodná a dělala, co se jí řekne, protože tak se to dělá. Se psem se nezachází sprostě, „jako se psem“, nemůžeš na něj rvát a mlátit ho. Psa musíš vycvičit tak, aby tě poslouchal, a pak máš kamaráda na celý život.

„Máte teda těch padesát devět pencí? Normálně bych neprosil.“ Vždycky to takhle řekl, i když už vlastně ani neuvažoval, co je vůbec normální. Jednou ho jedna stará paní – ještě starší než tahle, s kloboukem a holí a dokonale praštěná – vzala do bufetu a koupila mu kompletní anglickou snídani, hodinu tam seděli v teple a ona mu vyprávěla, jaké to bylo, když byla malá

a bydlela na venkově a měla vlastního koně a špringršpaněla. Ale to nebylo normální. Jenom jednou dostal celou libru, často nic než desetníky a šrot. Jednou dostal přesně tolik, kolik si řekl – nějaký mladý kluk mu to před kamarádama pro zábavu přesně odpočítal –, a to ho doopravdy vytočilo.

„Kolik ti je let?“

„Šestnáct.“

„Určitě?“

„Vypadám mladší, než jsem,“ řekl.

Přimhouřila víčka, jak to dospělí dělají, když si chtějí člověka pořádně prohlédnout a rozmyslet se. Odhadoval, že v čepici může na šestnáct klidně vypadat. Byla to lehká hnědá čepice s černými fleky. A byla jeho vlastní. Když v zimě odcházel z bytu, nezapomněl si ji vzít. Proti zimě ji už sice nepotřeboval, ale kryla ho před kamerami na nádraží a vypadal v ní vyšší. Pohrál si s ní a vytáhl ji tak, že v letním slunci vypadal jak pomocník Santy Clause, co už bude na příští Vánoce moc velký.

Bylo mu dvanáct, ale teď už skoro třináct; měsíce, co mu zbývaly do narozenin, by spočítal na prstech jedné ruky. Když chodil do školy, byl v celé třídě nejvyšší, dokonce vyšší než nejvyšší holka. A měřil přes 167 centimetrů. Měl v kapse pásmo, které čmajzl ze stavební dodávky. Ve starých mírách to bylo skoro přesně pět stop a šest palců. To znamená, že je vyšší než někteří dospělí a stejně vysoký jako někteří poldové. Jeho máma byla sice taky vysoká, ale když se nad tím zamyslí, bylo to proto, že on sám byl malý. A nosila podpatky. Říkávala jim první a druhé nástupiště. Možná že byl vysoký jeho táta. Možná že kdyby se jeho táta natáhl, dosáhl by až k betonovému stropu ve skateboardovém parku. Ale ať už táta byl, jaký chtěl, on bude určitě vyšší. Má to v rase. Rozhodl se tak, protože jakmile bude dost vysoký, tak vyloupí banku nebo si sežene práci nebo prostě něco a pořídí si normální byt se záchodem a postelí a televizí.

Vrátil se do reality. Pořád ještě si ho přeměřovala.

„Šestnáct... Opravdu ti je tolik?“

„Jo. Když jsem byl malej, měl jsem rakovinu a to mě zarazilo ve vývoji,“ poučil ji suše, protože rakovina tohle dělá. Když máma prošla všema špitálama, přestala nosit podpatky.

„Chudáčku zlatej, utíkej domů... Poslyš, pořádně se za tohle najez, a ne abys to utratil za něco jiného, slibuješ?“ řekla a koukala teď na něj většíma

očima. Bullymu se nezamlouvalo, že s ním takhle mluví. Když mu nějaké peníze dá, může si je utratit, za co chce. Obličej se mu ale rozjasnil, když z kabelky uslyšel šustot bankovky.

Když uviděl tu barvu, nechtěl věřit svým očím. Modrá! Za to opatří konzervy pro Jack na čtrnáct dní, ty, co má ráda, s jejím jménem a jen třemi procenty popela. A sám měl chuť na zmrzlinu a čipsy a pořádně vychlazenou plechovku kokakoly z obchodu. Už několik týdnů si nedal pořádnou kokakolu. Piksla koly je v Londýně příšerně drahá – hrozná zlodějina. Tohle byl jeho první šok, když vysedl z vlaku: kolik stojí jedna plechovka kokakoly.

„Tumáš,“ řekla. „A rychle se vrať domů.“ Usmála se sama pro sebe, jako kdyby ty peníze dostávala ona, a vydala se směrem k nábrežním restauracím.

„Jasně, díky. Pámbu vám to oplat,“ zavolal za ní. Připadalo mu, že to zní dobře. Takhle to říkají santusáci, šouraví dědulové s pavučinkami na nose a rozšlápnutým ksichtem. Přezdíval jim dejvové – od té doby, co mu jeden z nich řekl, že se jmenuje Dave, a poprosil Bullyho, aby mu půjčil mobila. Bully utekl a od dejvů si radši držel odstup.

Jack potichu a varovně zavřela, úplně nenápadně, jenom pro Bullyho. Zdvihl oči a z dvacetilibrovky se na něj dál usmívala královna. Ale úsměv ho přešel, když zjistil, kdo se k němu blíží a co má s sebou za psa. Zakázal si utéct – bylo by to jenom horší. Blížil se k němu Janks s očima zastřenýma kšiltem a bazilišcím úšklebkem, který říkal: *My se známe*.

Janks okrádal žebráky po celém Londýně – „inkasoval“ u nich, jak sám říkal. Ani ty peníze vlastně nepotřeboval, jen z toho měl srandu, tak se to o něm tvrdilo. Prý do Londýna přišel ze severní Anglie a vydělal prachy na psích zápasech, šlechtěním nelegálních ras a tak. Jen málokdy ho člověk viděl takhle přes den s nelegální rasou – vždyť všude je plno poldů. Ale jednou za čas ho při občůzkách bavilo risknout to a předvést svoje čisto-krevné pitbuly.

Hnusný zvířata. Pár plemen Bully neměl v oblíbě, ale štítel se jenom jednoho, a to byli pitbulové. Hnusilo se mu na nich všechno: jak si tupě vykračují a jak s dlouhýma, lesklýma, naprosto hladkýma čenichama a černýma tvrdýma očkama hledají, kde by se porvali. Navíc se tvrdilo – všichni to říkali –, že mají v čelistech západku jako klíč v zámku, takže jakmile se

zakousnou a drží, už nepustí. Jednou na sídlišti viděl, jak americký pitbul zaútočil na kluka, co ho venčil. Nepustil, ani když ho mlátili všichni lidi kolem; musel přijít starej Mac z trafiky se železnou tyčí a tu čelist mu vypáčit.

Janksův pitbul napínal dlouhé vodítko a úplně se škrtil, jak se k nim chtěl dostat. Vrčení Jack se o tón zvýšilo a fenka začala rafat do vzduchu.

„Čekej, cekej, cekej, cekej... Klid!“

Horní polovina těla se Bullymu komíhala a cukala sebou; připadal si jako krysa, která má tlapky chycené v pasti a zbytkem těla se snaží dostat pryč. Viděl na vlastní oči, jak si krysy u popelnic za restauracemi uhryzávají nohy.

Podářilo se mu kymácivě popojít pár kroků a zahnat Jack kopancem za sebe. Vždycky ustupovala neochotně, v tomhle bodě se výcvik nikdy nedařil. Na lidi, přinejmenším na většinu lidí, byla hodná, ale někteří psi jí prostě byli proti srsti.

„Jo, správně jsi to proved,“ zasyčel na něj Janks z takové blízkosti, že Bully cítil na tváři jeho dech. Mluvil divně zpěvavě, jako se mluví na severu Anglie. Jeho pes chňapl Jack po čumáku a Jack chňapla po něm a Bully ji znovu nakopl špičkou boty.

„Už jsem u tebe jednou inkasoval, co?“ pronesl Janks. Stáhl Bullymu čepici a nechal ji spadnout na zem. Pitbul se po ní okamžitě vrhl jak při aportu a začal ji rvát na kusy.

„Tys ale vyrost,“ dodal Janks. Svého psa přitom nechal být.

Bully už byl skoro stejně vysoký jako Janks. Když se tehdy pradávně dostal v zimě poprvé k řece, požádal ho tenhle typ se stejným chocholem a lísavým úsměvem o půjčku. Když to Bully odmítl, sebral mu peníze násilím a ještě ho zkopal, jako by mu to chtěl vynahradit.

Od té doby se mu Bully vyhýbal, až do dneška úspěšně.

„Bacha,“ pokývl hlavou směrem k Jack.

„Toho čokla ti můj pes roztrhá na kusy,“ opáčil Janks. „S čoklem to na mě nezkoušej, chlapečku.“

Bully jen tak stál a strachem nevěděl, jestli má zavrtět hlavou, nebo přikývnout.

„Tak ty si to se mnou chceš rozdat, kámo? Ty mě provokuješ?“ Sevřel Bullyho hlavu v lokti a vrazil mu obličej do bundy, takže Bully cítil jeho pach, pronikavou drahou vůni, jakou se stříkala máma. Snažil se dýchat ústy.

„Zůstaň! Zůstaň, Jack!“ s obtížemi zamumlal ze sevření.

„Jo, přesně tak. Hodnej,“ ocenil to Janks a stiskl mu krk ještě pevněji.

Bully zakroutil hlavou, aby se mohl nadechnout, podíval se pod sebe a uviděl, jak se Janksovi u nohou cosi blýská. Každý věděl, že má v botě zastrčenou kuchyňskou jehlici. Jednou ji na jednoho chláпка použil, tlustocha, co mu odmítal ustoupit – tak mu to vyprávěli Chris s Tiggsem. A představoval si, jaké to bylo, jako když máma dělala v mikrovlnce brambory a před pečením je několikrát rychle propíchl vidličkou: *pích, pích, pích*.

„Kolik ti dala?“

„Dvacet,“ přiznal Bully s očima sklopenýma k zemi. Uslyšel psí zaskučení.

„To máš teda štěstí, protože přesně tolik mi dlužíš.“

„Kámo...“ zaprosil.

„S kým si myslíš, že mluvíš? Já nejsem žádnéj tvůj kámoš.“

Cítil, jak se mu ohbí Janksovy ruky zadírá do hrdla, a začal vydávat zvuky, jako když byl mimino. *K... k... k... a... r... r*. V hlavě mu bušilo, jak z ní krev nemohla ven, ale nedokázal říct ani slovo, ani omluvit se nemohl, docházely mu síly a začaly se mu podlamovat nohy.

Pak se najednou mohl volně nadechnout.

„Klídek... jenom klídek...“ Janks Bullyho plácal po zádech, jako by mu pomáhal něco vykašlat. Bully se od něj odtáhl. Hlava se mu motala, jako by byl týden zavřený někde v podzemí. Zavrával a viděl to, co Janks: u lávky zády k nim stála hlídka v reflexních vestách – sice ne opravdoví poldové, jenom místní ostraha, ale stejně v uniformě – a mluvili s tím žebrákem.

Bully se podíval na Jankse, který hleděl skrz něj. Pak se podíval dolů, uviděl, jak mu u nohou sedí Jack a z ucha jí odkapává krev, a vztek v něm vzplál jak suchý papír. Čekal, až se vztek utiší, a zatím uvažoval, co Janksovi jednou udělá, až vyloupí banku anebo bude mít práci a bude mnohem větší než on.

Podal mu bankovku a Janks si ji beze slova vzal. Pak se ozval hrozný zvuk, jak Janks tu dvacetilibrovku smuchlal do kuličky, protože s kuličkou se dá dělat jenom jedna věc... A Bully viděl, jak Janks jde k zábradlí a hází ty peníze do řeky.

„Příště nezdržuj, kámo,“ řekl, uhladil si vlasy a vítr mu je hned zase načepýřil. Bully sklopenou hlavou přikývl a odvrátil oči.

Když Jack přestala vrčet, sebral rozervanou čepici oslizlou od psích slin

a strčil si jí do kapsy. Prohlédl Jack poraněné ucho. Vypadalo to horší, než to bylo. Janksův pes jí urval jen malý kousek. Zbytek vody jí ránu opláchl a pak jí dal napít.

„Musíš se naučit ustupovat, ségro,“ řekl, ale Jack ho podle všeho neposlouchala a soustředěně mu olizovala obličej. „Nech toho,“ dodal, ale neodstrčil ji. Setřel si sliny z tváře a nanesl jí je na poraněné ucho, protože psí sliny hojí stejně dobře jako léky (i když o tom v časopisech nikdy nepsali).

Nakonec vstal, šel a pečlivě obhlédl řeku. Napadlo ho, že třeba ještě uvidí modrou skvrnku, uvidí svoji dvacetilibrovku, jak pluje pod mostem k moři. Byl odliv. Přistihl se při myšlence, že za ní skočí do vody, i když neuměl plavat, dokonce ani čubičku. Když měli v zábavním centru lekce plavání, chodil za školu, protože mu vadilo, jaký je na bazénu randál, všečen ten křik a volání. Ze stejného důvodu chodil za školu i jindy: nehodlal tvrdnout v lavici a při tom celý den poslouchat otázky a odpovědi třiceti dalších děcek. Dokázal to ještě vydržet, když se po škole mohl vrátit domů k mámě. Když ale umřela, změnilo se to všechno v prázdný šum.

Sklouzl zase pohledem k můstku a viděl, že se po něm jeden chlápek z ostrahy dívá. Šel pryč, hvízdal na Jack, ať jde za ním, a srovnal tempo se zombie, dokud to nemohl stříhnout mezi restauracemi a zmizet na nádraží. Uvažoval, že by pro jistotu prošel podchodem, ale neměl podchody rád, ani v létě ne. Když nemusel, nerad chodil pod zem. Navíc byl na svoji trasu už zvyklý: kolem vodotrysku, který za větrných dní zamokřoval chodník, přes semafor, pod obloukem, po schodech, kde byla do stěn vyrytá jména mrtvých strojevodoucích, a na nádraží Waterloo.

Při čekání na zelenou se opřel o zábradlí. Sledoval, jak několik zombie spěchá a vyráží na červenou a poskakuje mezi autáky jak děcka, co si utíkají hrát. Pohrával si s červenou gumičkou navlečenou na zápěstí. Sbíral je vždycky z chodníku, a když pak bylo rušno, střílel jimi po chvátajících zombie. Byla to taková hra. Měl vymyšlené různé způsoby, jak na to – zatím jich takhle vynalezl sedm. Ze všeho nejraději ale gumičky prostě jenom vystřeloval z palce. A přesně to udělal teď. Zombie, který vykročil z chodníku, se plácl do týla a ohlédl se. Bully se zatvářil nevinně.

„Nový prostor... Pomozte bezdomovcům... Nový prostor...“ Dva metry od něj stála žena se sametově hnědýma očima. Byla tu přes léto většinu dní. A on si na ni zvykl.

Naskočila zelená a zase zmizela, ale Bully nespěchal. Měl před sebou celý den, celý zbytek dne. Rychle se rozhlédl, jestli nejdou poldové, a pak se prohledal. Dělal to desetkrát až dvacetkrát denně, podle počasí, a stal se z toho zvyk: projít kapsy a ověřit si, že má všechno, že je celý pohromadě. Navíc mu to ukrátilo čas a nudu, protože měl v bundě spoustu kapes. Ukradl ji z pytle před obchodem charity a nechal tam místo ní tu starou. Byla to nejlepší bunda, jakou kdy měl. Na cedulce se psalo Barbour. Uvnitř byla teplá a prošívaná, ale zvenčí byla zelená a mastná na omak a spolehlivě zarazila i silný vítr nebo déšť. Ještě v zimě mu byla moc velká, ale teď už do ní dorůstal, a jak se mu lem otíral o džíny nad koleny, nechával na nich mastnou skvrnu. Ale ze všeho nejlepší byly kapsy. Nikdy předtím bundu s tolika kapsami neviděl. Dohromady jich bylo jedenáct. Ta největší se táhla podél celé spodní strany jako gumový pás s prostříženými otvory. A v kapsách na ruce si prostříhl díry, aby si v obchodech mohl cpát věci do kapes od kalhot a nikdo ho při tom neviděl.

„Nový prostor... Pomozte beznadějným... chci říct bezdomovcům,“ opravila se ta žena, ale kromě Bullyho ji nikdo neposlouchal. Zasmál se, ale ne ošklivě jako tehdy ve skateparku. Paní měla dlouhé hnědé vlasy spletené do copu, jako je nosila jeho máma, když ještě chodila do práce.

Začal vytahovat věci, co měl vždycky u sebe: pytlíčky s cukrem, pytlíčky se solí, papírové ubrousky, lepicí pásku, kovovou lžičku pro Jack, lžičky z umělé hmoty, dva zapalovače, kapesní nůž, gumičky, polévky v prášku, papírové ručníky, vak na Jack (větší a odolnější než igelitka), igelitky, propisky, obaly od čipsů (prázdné), vodítko pro Jack (opravdové, ne jenom špagát), žvýkačky (rozžvýkané a nerozžvýkané), karty na psí kvarteto (ty nejlepší rasy) a účtenky. Nebyly to jeho účtenky. Jenom je sbíral, koukal se po nich po zemi, někdy je vytahoval z košů. Četl si je ze zvědavosti, co všechno si lidi v obchodech kupují, ale schovával si je i kvůli tomu, kdyby ho někdy chytili před obchodem s něčím, za co nezaplatil. Kdyby ho pak ostraha nahnala zpátky dovnitř, může říct: „Ale já mám účtenku, kámo.“ A uvidíme, kolik času stráví prohlížením všech těch lístků, než ho pustí. Každopádně takhle to měl vymyšlené.

Prohlídl plastové lžičky a pár naštípnutých zahodil, mrskl jimi do silnice i s pár propiskami. Jedna zombie se po něm ohlídl a nakroutila pusou, pak zas otočila hlavu. Z kapsičky hned u límce bundy vytáhl průkazku na met-

ro. Našel ji jednou u automatů na lístky, když ho zima zahнала do podzemí a jezdil po jedné trase pořád dokola. Kredit už spotřeboval před delší dobou a teď se na průkazku požíval, jako by mu nepatřila. Vrátil ji do kapsičky a vytáhl červený kapesní nůž. To byl jeho nejcennější majetek, držel ho v dlani a obdivně si ho prohlížel. Měl dvě čepele, malou a velkou, a na střeňce kompas, podle kterého člověk poznal, jakým směrem jde. Seberychněji s ním točíš a sebevíc ho zkoušíš obelstít, vždycky znovu ukáže na sever a nikdy nezklame. Ten nůž ukradl z horolezeckého obchodu. Menší čepel používal třeba na seřezávání plastových lahví, aby se měla Jack z čeho napít. Velkou čepel si schovával, aby zůstala ostrá. Nikdy ji ještě k ničemu nepoužil, jenom s ní jednou na útěku mávl na jednoho většího kluka.

Vrátil nůž do kapsy kalhot a pokračoval v hledání. Doufal, že najde minci, bankovku, cokoli, na čem je obličej. Už byl s vyndáváním a ukládáním skoro hotový. Na závěr vytáhl svoje přání. Všechny čtyři rohy už byly zohýbané, ale pořád bylo vidět, co se píše vpředu. Byl tam obrázek obličeje – rozhodl, že to je dámský obličej, i když byly vidět jenom vlasy –, jak něco šeptá komusi uvnitř. Člověka to vybízelo přání otevřít. Ale neudělá to, ještě ne. Přečetl si napřed nápis vpředu, tak jak se to má. Vždycky si napřed přečetl ten nápis.

Musím ti něco říct...

Poodstoupil od zábradlí a od silnice a otevřel je. Vevnitř byl stejný obličej jako venku, ale mnohem větší a s vyříznutou pusou, co vypadala jako opravdová, a červeným papírovým jazykem. Soustředil se na slova, která z té pusy vyjdou.

... Mám tě ráda... Mám tě tak ráda... Mám tě raději... než cokoli... než cokoli na světě... Všechno nejlepší, Bradley! Všechno nejlepší k narozeninám, zlato... Spousta a spousta a spousta pus od tvojí mámy...

A pak to nejlepší, to, na co vždycky nejvíc čekal: pusy.

Mmmm... mmmm... mmmmm... Mmmmmmm...

Její hlas teď zněl, jako mluví Dalekové, jako kdyby začaly docházet baterie, a napadlo ho, že by to možná měl přestat dělat pokaždé, když si šacuje kapsy.

Rozhlédl se. Jedna zombie se na něj při čekání na semafor usmála soucitnými očima. Vražedně se na ni zahleděl a přání zaklapl. I přes randál z aut uslyšel tiché cinknutí. Znovu je otevřel a nic se neozvalo. Zoufale je ještě několikrát otevřel a zavřel, než se smířil s tím, že je pokažené. Něco se ulomilo. Zanařoval, sehnul se, prohlížel chodník, odehnal čerstvou kopu zombie, jako by to bylo místo činu.

Spatřil na chodníku ležet drobné kolečko baterie a velice opatrně je vzal do prstů. Musí se zasunout někam dovnitř karty. Zastrčil prsty do pusy a ucítil za papírovým jazykem cosi zohýbaného. Nebyly to peníze, na ty to bylo moc tenké. Když to vytáhl ven, vypadalo to jako účtenka, ale když ji rozložil, zjistil, že to je jenom los.

Musel se tam nějak zachytit. Nevzpomínal si, kde ho našel. Stejně to ale stojí za zkoušku. Navíc tak aspoň přestane myslet na ty peníze, které odnesla řeka.

05 04 35
dnů hodiny minut

Dívka u pultu na nádraží bez zájmu načetla údaje na lístku.

Byla tu nová. Znal od vidění všechny. Zarazila se a zatvářila se, jako by jí ten lístek rozbil stroj.

„Grahame...“ řekla a za ten zlomek sekundy, na který otočila hlavu, Bully sebral balíček žvýkaček. K pultu přistoupil nějaký starší muž. Bully byl připravený vystartovat k útěku.

„Grahame, co tohle znamená? Kontaktujte Camelot ve Watfordu?“ ukázala na obrazovku.

„Aha, jasně,“ řekl a drobným kývnutím jí naznačil, že věc přebírá. Bully natáhl krk, aby taky viděl na displej, a když znovu zachytil dívčin pohled, dívala se na něj jinak, jako by jí připadalo, že ho odněkud zná.

„Co je? Vyhrál jsem pětku?“

„Ne, to ne...“ řekl vedoucí, Bully zaklel a už chtěl odejít.

„Ne, počkej!“

Bully se obrátil a překvapilo ho, že na něj ten člověk tím losem mává a vypadá nervózně.

„Vyhráls mnohem víc.“

„Co to znamená, víc?“ Dívka se ušklíbila a Bully ji zpražil pohledem.

„Nevím, to se nedá říct, ale není to výhra k okamžité výplatě. Není to částka, kterou bychom mohli vytáhnout z pokladny. Je to moc,“ dodal vedoucí, když uviděl výraz v chlapcově obličejí. „Nic víc ti teď opravdu nemůžu říct. Musíme se řídit tím, co je na obrazovce.“

Bully se zamyslel. Co to může znamenat, že to je víc, než mají v pokladně? Když ji měli otevřenou a vraceli drobné, viděl paklíky deseti- a dvacetilibrovek... Určitě tam mají nejmíň tři sta čtyři sta liber... Možná i tisíc nebo víc.

„Ten los je tedy tvůj?“ Vedoucí vypadal, jako by si navlékl masku, a snažil se mluvit, jako by se ptal jen tak, jako by mu to bylo jedno.

„Jo... ale koupil mi ho někdo jiný,“ řekl Bully pro případ, kdyby chlapíkovi bylo divné, že si takovýhle kluk kupuje losy. A pak si vzpomněl. Musí to být *tamten* los. A ta vzpomínka, i přes odstup měsíců najednou úplně ostrá, vyvolala novou bolest a rozrušila ho. Rozhlédl se po obchodě, aby měl zajištěný ústup.

„Někdo tam musí zavolat a nahlásit číslo losu.“ Vedoucí mu lístek pomalu vrátil. „Nebo pokud bys chtěl, můžeme zatelefonovat odsud. Máš průkaz totožnosti?“

„Díky, vyřídím to sám,“ řekl Bully. Nechtěl, aby se tu někdo objevil a začal se vyptávat na kdovíco všechno.

„Měl by sis pospíšet –“

Bully mu skočil do řeči. „No jasně, však už jdu!“ zavrčel, protože nepochopil, jak to muž míní.

„Já myslím s tím losem. Má omezenou platnost.“

„Cože? Vždyť jste se na něj akorát podívali!“ Snaží se ho obrát!

„Ale ne, platnost je od data losování... 180 dnů... tady, vidíš?“ Muž se naklonil přes pult a ukázal mu na lístku blednoucí datum. „Šestnáctého února,“ řekl, jako by byl Bully pitomý. Bully dobře věděl, co je to za den, nepotřeboval luštit nějaká čísla, aby si pamatoval, co je to za den.

„Opravdu nemám zatelefonovat do Camelotu?“

Bully zavrtěl hlavou, jako když Jack drží v tlamě myš, a pak, když už myslel, že řekne „Ne“, mu z pusy vyšla otázka.

„Co se s tím – s tou výhrou – stane, když tam nikdo včas nezavolá?“

„No,“ zamyslel se vedoucí, „nevím to jistě, ale myslím, že se pak ta částka prostě vrátí do jackpotu nebo ji dají na charitu nebo tak něco.“

Na charitu? Proč by to dělali? Vyházet jeho peníze na děti a invalidní vozíky!

Muž mluvil dál, ale Bully ho už neposlouchal. Díval se na los. Kolikátého je dnes? Podíval se na zelená čísla na displeji pokladny. Psalo se tam 6:45 a pak 09/08/13. Ale co je to za den? Najednou nedokázal pochopit, co ta čísla znamenají. Byl zpitomělý.

Otočil se a podíval se na noviny, kde bude normální, rozepsané datum. Dneska je pátek. A devátého srpna. Odpočítal si na prstech měsíce od února do srpna. Skoro šest měsíců. Takže kolik dní? Některé měsíce mají víc dnů než jiné; snažil se vybavit si pomůcku, přes kterou se to počítá, ale už ji zapomněl. Únor má osmadvacet dnů, jenom v přechodném roce o den víc, to si pamatoval přesně.

Znovu se podíval, který je den. Výpočet byl příliš složitý, a tak si řekl, že jenom vynásobí šest krát třicet a ono se to vyrovná. Ale nedokázal ani to. Tak zkusil vynásobit šest krát tři, to je osmnáct, a přidal nulu. To je 180! Lekl se, že lhůtu propásl.

Ale vedoucí se na něj usmíval. „Máš ještě pět dnů – tedy šest, když budeme počítat i dnešek. Ještě pět dnů ten los platí,“ řekl mu. Naklonil se přes pult a výraz jeho obličeje se změnil. Jako by mu chtěl říct něco, co říkat nemusí, co není jeho povinností.

„A být tebou, nechám si to pro sebe... dokud to za tebe někdo nenahlásí v Camelotu...“

2

05 04 30
dnů hodiny minut

Ještě než vyšel z nádraží, prohlédl si los a čísla na něm znovu. Pamatoval si, že ho koupil mámě pár dnů před tím, než umřela. To ona ho musela schovat dovnitř pohlednice a asi ho zastrčila do vystřižené pusy, jak byla kvůli všem těm lékům popletená.

Uložil los do horní kapsičky k průkazce na metro a vrátil se k úvahám o výhře, o hromadě librových mincí v Camelotu ve Watfordu. Podíval se na vchod do trafiky se znakem loterie venku. Byl to obrázek prstů překřížených pro štěstí a s pitomým nakrabaceným úsměvem. Věděl, že dřív měla loterie ve znaku postavu muže na koni. A představil si rytíře v hradu, jak hlídá všechny ty peníze, co se nevejdou do pokladny. Teď by se mu aspoň pár mincí hodilo. Měl příšerný hlad, svíravá bolest se mu znovu zarývala do břicha jak lžíce bagru. Mohl by něco najít na stolcích u řeky nebo zkusit koše před nádražím. Na nádraží bylo pár míst, kam někdy chodil, ale teď bylo hezky a on chtěl zůstat venku.

Prošel pod menším obloukem k bočnímu vchodu, kde taxíky nabíraly pasažéry. Držel se blízko u zdi, aby na něj nebylo vidět z kamer. Nezamlouvala se mu představa, že ho někdo pozoruje a že ho snad i hledají, i když nejspíš ne. Po mámině smrti se Phil nemohl dočkat, až vypadne z bytu; být to jenom na Philovi, vůbec by ho tam nepustil. Navíc neměl rád psy. Jenom díky mámě dostal Bully dovoleno nechat si Jack, když ji přivedl domů z parkoviště u nákupního centra, kde ji rukou vydoloval zpod toho džípu.

Byl zanořený hluboko v myšlenkách, když ho oči vytáhly zpátky k hladině a pochopil, co vidí: přímo před sebou měl poldy, tentokrát opravdové poldy, proplétající se mezi zákazníky u štaflu.

Otočil se jako na obrtlíku a po cestě od taxíků zahrnul prudce doleva do Burger Kingu. V nouzové situaci se myšlení ujal žaludek. Při vstupu do-

vnitř vytáhl z kapsy od bundy smuchlaný vak. Nemusel říct ani slovo, jen vakem smýkl po podlaze a Jack si vskočila dovnitř.

„Pšššt,“ řekl, vytáhl kus starého ručníku a položil ho Jack přes hlavu.

Šel rovnou nahoru a vyhýbal se pohledům velkých kluků u pultu. (Když se na ně podíváš, podívají se na tebe taky.) Než začal hledat zbytky, ze všeho nejdřív zašel na záchod a na záchodě nejdřív ze všeho šel do kabiny. Na velkou chodil jenom každé tři čtyři dny. Vyhovovalo mu to tak. Sedět pět deset minut a čekat ho nebavilo. Připadalo mu to jak ve škole, čekat, až bude konec... až pak za čtvrt hodiny konec doopravdy přišel... a hotovo.

Za druhé si doplnil láhev s vodou. Bez jídla se dá přežít celé měsíce, ale bez vody jen pár dnů. V bytě o tom Phil pořád mlel: když člověku *mimo základnu* dojde *proviant*, není to problém – maximálně shodíš pár kilo –, ale rozhodně je nepříjemný nemít *při akci* vodu. I když za celou tu dobu, co s nima Phil byl, ho Bully nikdy neviděl v bytě pít vodu, a už vůbec ho nikdy neviděl *v akci*.

„Je jak velbloud,“ říkávala o něm máma, ale pak se Phil jednou vrátil do bytu s velkou dírou v šatech a nacucaný jak houba. Od té doby o velbloudech nepadlo ani slovo.

Umyl si ruce a pořádně si je osušil, jako by se chystal na operaci. Dal se do spravování pohlednice, aby zase fungovala. Zvládnout to a nic při tom nepoškodit bylo ošemetné, ale nakonec se mu podařilo vsunout bateričku do drážky vedle obličejce. Otevřel pohlednici – a nemluvila. Zaklel, vzpomněl si na rozdíl plus a minus, baterii vyndal, otočil ji, zkusil to znovu a konečně uslyšel, co slyšet chtěl.

Povzdychl si; měl takový hlad, že se mu útroby trásly. Uložil pohlednici do kapsy. Při odchodu se podíval do zrcadla a uviděl vychrtlíka, ruce jako tyčky, jak na něj hledí s výrazem: *Co chceš?*

Naklonil se k zrcadlu blíž. Bylo vidět linku, kde mu posledních pár teplých týdnů končila čepice: vršek čela měl bledší než okolní kůži. Tam, kde ho ozařovalo slunce, už byl opravdu snědý, ale tváře měl pořád červené. Máma říkávala, že to je kvůli tomu, jak ho lidi, když byl malý, štípali do tváří, protože byl roztomilý. Ale nevěřil tomu. Měl velké oči, ve kterých se ale zrak nelepšil, a rty, jež vypadaly tak trochu ubrečeně, jako by mu někdo před pár dny dal pěstí. Přál si mít uhry. Vypadal by starší, protože po nich zůstávají drobné ranky.

Přistihl se, jak si tře horní ret, aby zjistil, jestli to je jenom špína. A i když

to byla špína, stejně rozhodně vypadá na šestnáct. Možná na sedmnáct, usoudil a zašpičatil si vlasy, aby tím vynahradil scházející centimetry – ale měl vlasy moc mastné a znovu si lehly.

Jack zakňučela a zašátrala mu tlapkami o kolena, protože měla taky hlad. Jenže tohle člověk nesmí psovi dovolit.

„Lehni... lehni. Jasný, dobře, nech toho. Už jsem ti řekl, že něco k jídlu bude. Nebuď nedočkavá,“ vykládal jí obšírně, protože se cítil provinile. Jack taky roste a potřebuje víc jídla, než jí dává.

Otevřel dveře od záchodů a obhlídl vnitřek bufetu. Holka od pultu právě uklízela stoly. Počkal, až sejde dolů. Jakmile slyšel cvakot jejích podpatků, vyšel ven, sedl si na svoje oblíbené místo a dal si mobil nabít do zásuvky, kterou tu používali při úklidu. Baterka v telefonu už za moc nestála. I když mobil vypínal, stejně vždycky po pár dnech kiksla. Až zavolá do Camelotu, koupí si za těch pět set liber nebo kolik, že se jim to nevešlo do kasy, nový telefon. Takový, co se na něm dají hrát pořádné hry.

Rozhlédl se, co se kolem dá najít k snědku. Takhle v létě už bylo nahoře kvečeru klidněji a teď tu seděl jen nějaký děda, co vyjídal svůj tác do posledního drobtu, a rodina se dvěma dětmi, které se přehrabovaly v hranolkách a hračky, co dostaly zadarmo, měly pořád ještě nerozbalené. Rodiče po něm podezřívavě pokukovali, ale děcka si ho nevšímalá. Když rodinka odešla, popošel k jejich stolu a při tom kontroloval, jestli nejde vedoucí, poldové nebo kdokoli další, komu by se nejspíš nezamlouval. Vzal tác, pobral do zásoby pytlíky s kečupem a dojedl hranolky. Pak nadzdvihl ručník a s ohromným sebeovládáním sesypal kousky hamburgeru psovi.

„Rozmazluju tě,“ řekl Jack, jako to jemu říkala jeho máma.

Telefon zapípal a naskočil. Na obrazovce se objevila fotka Jack, když ještě byla malá, s dlouhým bílým čenichem. Když ještě žila jeho máma, měl na telefonu fotku, kterou pořídila ona a na které byl on s jejíma rukama kolem krku. Přes vyholenou hlavu měla na té fotce legrační klobouk. Byl legrační, protože klobouky nikdy nenosila. Ale před nějakým časem tu fotku vymazal, protože na ni nechtěl vzpomínat takhle, v klobouku.

Kredit měl na nule. Jestli má zavolat do Camelotu, potřebuje kredit. Představil si v duchu ten hrad, tentokrát obehnaný vodním příkopem a s rytíři na motorkách místo na koních, jak jezdí kolem dokola se samopaly a hlídají mu výhru.

Uslyšel na schodech kroky a chystal se rychle schovat na záchodě, ale byl to jenom technotýpek s laptopem. Nevypadal, že by tu byl v práci, na to byl moc uvolněný, moc veselý, a Bully usoudil, že to riskne. Nasadil hlas, jaký používal při dotazech a prosbách.

„Kde je Watford?“

„Cože?“

„Watford – jak je to daleko?“

„No, nevím přesně. Je to někde v severním Londýně nebo na sever od Londýna. Musí to být poblíž Hemel Hempsteadu... směrem na Rickmansworth...“

Bully nepotřeboval poučovat, chtěl jenom informaci. Možná tenhle zombie učí někde ve škole.

„Jak je to daleko?“

„Já nevím, třicet čtyřicet kilometrů.“

„Takže by tam člověk mohl dojít pěšky?“

„To asi jo. Ale muselo by mu to opravdu stát za to.“ Bublavě se zasmál, ale Bully jenom pokývl hlavou.

„Jo,“ řekl, protože jestli nic nevyžebra, tak tam možná pěšky bude muset; kdyby naskočil na vlak, mohlo by se stát, že ho chytí a jeden ze zbývajících pěti dnů stráví odpovídáním na otázky.

Už se chystal jít, ale pak ho ještě něco napadlo. Kdyby se ten chlápek připojil na internet, třeba by mu mohl říct, kolik přesně vyhrál a co vlastně znamená, že se jim to nevešlo do kasy.

„Mohl byste mi na laptopu najít moje čísla?“

Chlapík zaváhal, ale ani ho jasně neodmítl.

„Jaká čísla?“

„V loterii. Ale ne z tohoto týdne. Ty nechci.“

„No, aha, tak dobře, ale nevím, jestli tu mají internet,“ řekl zombie, ťukl prstem do obrazovky, pak se podíval na podlahu, jestli tam má svoji tašku, a uviděl, jak Jack vystrkuje hlavu z vaku. Trhl sebou a napřímil se.

„Není tam moc skrčená?“

„Není tam natrvalo.“

Chlápek se zas uvolnil. „No dobře. To je tvůj pes?“

A čím pes by to asi tak byl, když tu sedí rovnou vedle něj a nechá se krmit kouskama hamburgeru? Proč mu lidi tuhle otázku pořád kladou? Jako kdy-

by ji snad ukradl nějakému slepci nebo co. Jack je lepší než nějací přiblblí labradoři. Zavede tě kamkoli, ať už vidíš, nebo ne.

„Jo, to je můj pes,“ odpověděl a snažil se nenechat vytočit tím, že se ho další zombie hloupě vpytává na jeho psa.

„Tak jo, jasně. Je hezkej.“ Otevřel laptop a vytukal něco na klávesnici. Bylo zjevné, že o psech nic neví.

„No tak jo... Takže jaký to je tah? Který chceme týden?“

Jak to myslí, chceme? Tohle se Bullymu nezamlouvalo. Jako by z toho sám chtěl něco mít jenom za to, že mu to najde na počítači. Bully vytáhl sázenku, přečetl datum tahu, chlápek je zadal na stránku Camelotu a pak laptop pootočil, aby mu ukázal výsledky. Bully se naklonil blíž a mumlavě, ale nesrozumitelně si čísla přeříkával, jako ten žebrák na mostě. Skoro minutu četl čísla zprava doleva a zleva doprava a porovnával je s těmi nahodilými čísly na sázence, kterou měl vytaženou pod stolem.

Chlápek znovu znervózněl.

„Vyšlo ti něco?“

„Ne... nic nevyšlo. Smůla. Musím už jít,“ řekl, vstal, vytáhl nabíječku ze zásuvky a vzal Jack.

„Poslyš, chceš tohle? Já vlastně nemám hlad. Objednal jsem si to jenom kvůli pití.“ Ten chlápek mu podával svůj hamburger, ještě zabalený, jako by ho rovnou celý vyhodil. Bully si ho vzal, půlku odtrhl a sežvýkal ji, ještě než sešel po schodech dolů. A i když měl hlad jak vlk, dělalo mu problém dostat to jídlo do sebe, protože v duchu počítal (nejlepší matika, jakou kdy poznal), kolik milionů takovýchhle jídel si bude moct koupit, a ještě mu zbude.

05 04 02
dnů hodiny minuty

Protože on ta čísla uhodl všechna. Všech šest. Vyhrál hlavní cenu, tu, kvůli které lidi šílí. Jackpot. Nepamatoval si přesně, kolik to je, ale určitě přes milion. Vždycky to byly miliony.

Proč mu to ten vedoucí v trafice prostě neřekl? Možná nechtěl dělat hukot, aby se všichni neshlukli. Ale pak si Bully vzpomněl, že na obrazovce – sám se na ni koukal – se nic neobjevilo. *Kontaktujte Camelot ve Watfordu,*

víc se tam nepsalo. Vedoucí sice věděl, že je to velká výhra, ale netušil, jak velká.

Tehdy v zimě se o tom muselo mluvit ve zprávách, ale on od odchodu z bytu žádné zprávy neslyšel. Na Strandu a na velkých obrazovkách na nástupištích ve Waterloo se sice někdy díval na televizi, ale to bylo bez zvuku. A noviny nečetl. Četl jenom časopisy.

„Vyhráli jsme, ségro... vyhráli jsme,“ opakoval, ale bylo to málo skutečné. Chvilí se opájel představou, jak je bohatý, doopravdy bohatý, jako v televizi, a může nakupovat, kupovat si věci. A ne jenom pár věcí, ale prostě cokoli. Má zbytek dnešního večera a klidně ještě dalších pět dnů, aby si ten pocit – to těšení – užil.

Chtělo se mu někomu to říct. Potřeboval to někomu sdělit. To puzení v něm bylo, jako když má člověk příjemně hlad. Vedoucí trafiky mu sice radil nechat si to pro sebe, ale tím přece mínil cizí lidi. A tak skrz oblouk vyklouzl z nádraží, po schodišti mrtvých strojvůdců došel zpátky k řece a hledal známou tvář. Na téhle straně nikdo známý nebyl, jenom jedlíci v restauracích a skateboardáři, kteří si zabírali chodník. Jak zapadalo slunce, přibývala jim kuráž a předváděli triky na lavičkách a na zábradlí.

Přešel lávku a přitiskl si ruce k uším, když se hnal kolem dusajících trumpetistů s velkými umělohmotnými pikslami na peníze. V létě tu byli skoro každý večer, ale Bully si je nikdy neposlechl, tenhle rámus ho nebavil. Spoustu zvuků neměl rád, ale líbil se mu ten velký zvon, Big Ben, u parlamentu, co duněl *bum, bum, bum...* devětkrát za sebou, protože věděl, co to znamená. Oznamoval čas.

I tak se ale zahleděl přes řeku napravo na ostatní stavby vyrovnané u břehu, některé z kamene, některé ze skla, některé jak ohromná ostrá kostka ledu. A kus dál po proudu ten mrakodrap připomínající ohromnou patronu a pavoučí most a ten velký kostel, co vypadá jak velká rozteklá hromádka odhozené zmrzliny.

Šel dál k náměstí a nechal Jack očuchat špinavé hnědé lvy usazené u Nelsonova sloupu. Uvažoval, co odtamtud svrchu ten mužíček se zašpičatělým kloboukem může vidět. Možná most, co se zvedá, aby mohly po řece proplout lodě. Vydat se takhle daleko zatím neměl odvahu. Radši se držel území, které dobře zná. Po Strandu a po Kingsway, pak dolů po Charing Cross a Haymarket a znovu zpátky přes řeku k Oku, dál se nepouštěl. Ty

ulice tvořily šišatý obdélník se silnicemi, obchody a kanceláři, o kterém za posledních pět a půl měsíců usoudil, že to je jeho teritorium, jeho doména.

Teď šel na Strand. U divadel budou kouřit lidi a třeba tam uloví pár liber, aby si mohl dobít mobil. Na Strandu bylo divadel spousta a Bully si někdy prohlížel vyvěšené plakáty a pozoroval blikající reklamy. Když ještě byli spolu v bytě, mluvil Phil, když se opil, o čemsi, čemu říkal „válečné divadlo“, ale to bylo jiné než tahle místa, kde se hrají hry a zpívá se a tančí za peníze. V tom válečném divadle po sobě navzájem stříleli.

Šoural se s Jack, uzavřený do vlastního světa, a přemýšlel, co všechno si po cestě zpátky z Camelotu ve Watfordu nakoupí v obchodech. Chtěl hrací konzoli, Xbox, ten nový, a PlayStation, ale ne Wii, ta je pro malé děti... Podíval se do výlohy na němé výjevy na všech obrazovkách. Jo, a opravdu velkou plazmovou televizi, možná dvaapadesát palců, možná dvašedesát, možná sto! Ne, ještě něco lepšího: nechá si zabudovat obrazovku do stěny... Na to ale bude potřebovat stěny. Možná si teda napřed bude muset pořídit bydlení, aby měl kam dávat ty věci, co nakoupí.

Uslyšel ostré zahvízdnutí, takové to, co se nikdy sám nenaučil, na prsty. „Bully!“

Pár zombie u divadla se začalo rozhlížet, protože mysleli, že se něco děje, ale to bylo jenom jeho jméno. Bully, jako buldog, podle jeho psa – nebo spíš podle jedné příměsi jeho psa.

„Bully, Bully! Kluku, tady jseš!“ Připotáceli se k němu Sammy a Sammy, zavěšení do sebe a vysmátí, a klopytali, jako kdyby závodili v běhu na tři nohy a dobíhali jako poslední.

Kluk Sammy se sehnul, aby se pomazlil s Jack, a jeho Sammy – mohutná stará ženská – dala Bullymu pusku na rty.

„Zlato moje,“ pronesla a ovinula kolem něj ruku, jako by ji už nechtěla držet jen tak sama. Zblízka vypadala starší, než když ji viděl posledně; teď působila jak svoje vlastní starší sestra. Táhlo z ní pití a oči zaostřovala jenom pomalu. Bully neměl alkohol rád. Vyzkoušel to, samozřejmě, ale chutnalo to jak z lékárny, a proč by měl brát léky, když mu nic není?

„Byli jsme v Sunderlandu, co, kotě?“ prohlásila.

Kluk Sammy ji ignoroval, dál si hrál s Jack a drbal ji na břicho. „Kousneš mě? Tak co, kousneš mě? Kdo je zlej pes? Kdo je tady zlej pes?“

„Jeli jste stopem?“ zeptal se Bully. Neměl to rád, když kluk Sammy mluvil na Jack, jako by byla zlý pes.

„Ne, autobusem, kotě.“

Uvažoval, odkud shánějí peníze. Co tak věděl, jeden ani druhý moc nežebrali.

„Neviděli jste Tiggse s Chrisem?“ zeptal se. Byli taky ze severu a on bral jako hotovou věc, že všichni, co jsou odtamtud, vědí, co dělají ostatní.

„Netuším, kde jsou. Asi v tom vězí až po uši...“ Kluk Sammy si přitiskl prst k oku a stáhl spodní víčko, takže bylo vidět, jak se mu v důlku leskne celá bulva.

Uslyšel zevnitř divadla zvonění, pár zombie zašláplo nedopalky a ostatní zamířili zpátky do hlediště. Bully se usadil na prázdných schodech a poslechl si, co mu ještě Sammy a Sammy chtějí říct. Pak jim pověděl o Janksovi.

„Jo, zkásnout někoho, to je jeho, furt... furt od někoho inkasuje,“ přitákal kluk Sammy.

„To jo, ale ty to nikdy platit nemusíš,“ řekla Sammy a udělala grimasu a kluk Sammy jí prikázal, ať drží hubu. Načež se shodli, že by u řeky bylo líp bez Jankse, který přitom ani nežije na ulici, ale bydlí normálně v domě, flámuje do rána a ty peníze nepotřebuje, jenom dává chodníku špatnou reputaci a vybírá poplatky akorát pro zábavu.

Sammy ovinula Bullymu obě ruce kolem krku, takže vypadaly jak oprátka s kůží.

„Chlapečka jsem ještě neměla,“ řekla.

„Nech ho bejt!“ prikázal jí kluk Sammy, ale ona ruce nechala stejně jako předtím.

Dovnitř zašel poslední zombie a všichni tři chvíli mlčeli. Bully cítil, jak se z něj ta novina dere ven.

„Vyhrál jsem,“ řekl.

„Cos vyhrál?“ zasněně hlesla Sammy. „Cos vyhrál, kotě?“

„V loterii. Vyhrál jsem!“

„Cože?“ ostřejším hlasem se zeptal kluk Sammy. „Kolik?“

„Všecko,“ zašeptal Bully skoro jenom pro sebe, takže ho překvapilo, když uslyšel, jak si z něj kluk Sammy dělá legraci.

„Houby jsi vyhrál! Prd jsi vyhrál! Jinak bys byl v televizi!“

„Je tak milej,“ podotkla Sammy.

„Jenže já jim ještě nic neřekl. A tak jako tak, do televize nepůjdu!“ Právě se tak rozhodl. Od chvíle, co ho přestala fotit máma, nechtěl, aby ho někdo fotil.

„To víš, že jo, kotě,“ řekla Sammy a znovu mu dala pusu. Zkusil se z objetí dostat a neurazit ji přitom, protože ho to od Janksova škrcení bolelo.

„Kam jdeš?“ dožadovala se se zahihňáním, jako by to byla nějaká hra. Vyprostil hlavu z jejích rukou.

„Uhod jsem všechny čísla!“ pištěl a prskal Sammyho hlas, jak se snažil mluvit fistulí a napodobit Bullyho mutující hlas.

Bully vstal. „Jo, uhod, všech šest! Načetli to do počítače, všechno sedí. A já si to teď půjdu vyzvednout do Camelotu! Do Watfordu!“ dodal, aby předvedl, že to je pravda, protože Watford normálně existuje.

Kluk Sammy se přestal smát, obličej se mu stáhl, chvíli si Bullyho jen prohlížel a až pak promluvil. „No tak se na ten tvůj papírek koukneme,“ pronesl tiše. A Bully si uvědomil, že toho prozradil moc.

„Ale ten já přece nemám u sebe. Mám ho schovanej...“ Zafukal malíčkem na kapsu bundy, aby Jack věděla, že se chystá jít. Jenomže Jack pořád ještě ležela na zádech a nechala se drbat na břiše.

„A kam jsi ho dal?“

„Je zamčenej ve skřínce.“ Bully tiše hvízdl, jen jakoby při výdechu, Jack se překulila na nohy a byla připravená jít.

„V jaký skřínce? Na Waterloo skříňky nejsou.“

„Cože? Jasně že ne, tam ne.“

„A kde teda? Kams dal klíček?“

Dělal, jako by si prohmatával bundu a hledal ho. „To teď nevím... Hele, my musíme jít. Mám práci. Zatím, mějte se.“ A s Jack u nohou už šlapal přes Strand, než se kluk nebo ženská stihli zvednout.

„Bully, zlato, zůstaň tady!“ zahulákala na něj Sammy, ale on už se ani neohlédl a přeběhl rovnou před autobusem. Jack znala cestu a běžela o krok před ním. Stejně tempo udrželi i přes lávku, kolem těch chlápků, co za peníze hrajou na trumpety a bubny, a zpátky k Waterloo, kde slunce právě začínalo uvažovat o tom, že půjde na kutě.

3

04 23 21
dny hodiny minuta

Nerad zůstával venku po západu slunce. Potulování potmě pro něj nebylo. Noci chtěl trávit spořádaně, v klidu. Spousta starších kluků měla bezčasí ráda, ulice na chvíli patřila jim, než se zas do města vrátí zombie. Ale Bully ne. O samotnou tmu přitom nešlo – v Londýně je i v noci spousta světla. Ne, na noci mu vadili ti lidi, kteří po setmění vylézají ven. Chovají se hnusně a dělají věci, které by za denního světla neudělali. A tak si svoje lůžko z lepenky a deky a spacák vždycky rozložil ještě před západem slunce.

Schod, na kterém spal, byl na konci ulice, vynikající úzké slepé ulice hned u Old Paradise Street a nedaleko od nádraží. Šlo se tam podél řady obchodů a na konci cihlové zdi byla nakreslená tanečnice. Na hlavě nesla mísu banánů, pomerančů a ananasů a Bully vždycky měřil vlastní hlad podle toho, jestli ho po cestě kolem vůbec *napadlo*, že by se najedl ovoce.

V uličce nikdo neparkoval. Jediné, na co se to tu hodilo, bylo vyhazování odpadků. Většinu místa zabíraly dvě plechové popelnice o velikosti auta. I tak si dával pozor, aby v úterý večer, kdy sem z hlavní silnice zacouvali popeláři, měl štípnutou popelnici na kolečkách i s celou svojí postelí schovanou stranou. Rozhodně by si nerad musel v noci hledat nové spaní.

Měl štěstí, že tohle místo našel. První noc po příjezdu do Londýna pro vandroval po nádraží a druhou noc byl pak tak příšerně unavený, že usnul na schodech u té zdi, na které byla napsaná jména mrtvých železničářů. *ZAMĚSTNANCI DRAH, KTERÍ VE SVĚTOVÉ VÁLCE OBĚTOVALI SVÉ ŽIVOTY*, psalo se na kamenné desce.

Alfred Appleby

John Ardle

James Bootle...

Snažil se vzpomenout si, které válce se říká světová. Na stěně byly uvedeny roky 1914–1918, ale nevěděl jistě, jestli to je ta, kde se bojovalo s Hitlerem.

Phil mu vyprávěl, že samotné válčení ještě ujde, dokud člověk mačká spoušť a má co dělat a vlije mu to trochu vzrušení, že přečkal další den. Nikdy ale neříkal, že by něco z toho bylo světové. A když Bully tu druhou noc v Londýně usínal, myslel na všechny ty mrtvé strojuvdce, jak po skončení války řídí strašidelné vlaky, a málem ho chytili policajti.

Tehdy ho zachránil Chris. Viděl, jak se k němu poldové blíží, došel k němu, poklepal mu na rameno a ponoukl ho, ať s Jack zmizí. Zbytek noci Bully probloumal s Tiggesem a Chrisem po bufetech, aby se zahřáli, ráno s Jack zašel k zadnímu vchodu McDonaldu a našel tohle místo.

Uložil se na schod. Pro dospělého nebo i pro většího kluka byl ten vchod i ten schod na spaní moc úzký a lepenka mu trčela přes okraj. Nevěděl, kam ty dveře vedou. Když tu byl, nikdy se neotevřely, aspoň tedy ne když byl vzhůru. Nebylo na nich žádné jméno ani číslo, jenom tlačítka na vytukání kódu, a občas vyzkoušel nějakou kombinaci, jestli se mu neotevřou. Zatím neměl štěstí.

„Co má tohle znamenat?“ řekl a vybíral Jack z drsné srsti chomáčky vaty, která se uvolňovala ze spacáku. „Ségro, ty v sobě máš kus pudla.“ Připadalo mu to hrozně legrační a říkal to skoro každý večer, i když třeba žádné chomáčky nenašel.

Nejvíce času ale strávil tím, že jí ze srsti vybíral blechy. Zblízka viděl dobře. Posledních pár dnů bylo hezky a teplo, takže se množily, a včera jich mezi nehty rozdrtil třináct, takže to vypadalo, jako by mu krvácely prsty. Vzpomínka na to ho přiměla zkontrolovat Jack ucho. Rána byla potrhaná jako přeškusnutý lístek a pro jistotu do ní vemnul i trochu vlastních slin, i když lidské sliny psům nijak nepomůžou.

Jack trochu zakňourala a přitulila se k němu. Přes bolavou kůži mu přejela její psí známka. Protože byla kovová, připadala mu studená, i když noc byla teplá. Drbal ji jednou rukou pod bradou a v druhé ruce mnul kovový kroužek. Máma připlatila za vyražený nápis a on teď prsty prohmatával písmena vyznačeného jména. Připomnělo mu to jeho peníze.

Najednou od něj Jack ucukla, vyskočila a namířila čenich k popelníci. Rachotivě vrčela.

Krasy.

Jednou v zimě mu jedna malá vlezla do spacáku a pokousala ho na uchu. Probral se s křikem a s pohledem na Jack, jak vrtí hlavou, jako by té myši, co měla v tlamě, říkala *ne, ne, ne*.

Už se na to chystal pustit Jack, když se od zadního vchodu McDonaldu ozvalo pípání. Někdo z obsluhy vyhazoval odpadky. Byl to nonstop a tohle se dělo celou noc. Když se sem Bully nastěhoval, napřed ho ten zvuk budil, ale dnes už ho většinou prospal. Někdy se hned brzy ráno šel podívat do popelnic kvůli jídlu, ale nechtělo se mu tam lézt mezi ty velké vlnící se černé pytle, navíc možná ve společnosti krys.

Když se dveře zavřely a pípání přestalo, Jack se uvelebila a krysa zmizela. Bully si vytáhl psí kvarteto. Nezapomněl na ně, když odcházeli z bytu. Procházel si karty skoro každou noc a snažil se podle obrázků a popisků různých ras zjistit, co je Jack zač. Setříděné byly podle výšky, váhy, vhodnosti na hlídání, vzácnosti výskytu a roztomilosti. S výškou ani váhou na tom Jack nebyla nijak zvlášť, velcí psi ji předstihli, ale ve zbývajících třech položkách si to vynahradila. Přesně její plemeno v balíčku nebylo, ale Bully byl přesvědčený, že ve všech těch rodokmenech z ní kousky jsou, a skoro každý večer se pustil do hledání, z jaké směsice je přesně utvořená. U krku má možná kus irského setra a protáhlým čenichem občas míří jak pointer. Anebo... možná je zkřížená s něčím mnohem, mnohem větším a prostě jen ve vrhu byla zakrslík. Tohle ho teď napadlo poprvé. Třeba v sobě má kus anglického mastifa nebo německé dogy. To jsou velké rasy, větší než člověk, a taky opravdu vyšlechtěné, s významnými předky a rodokmenem. Píšou to tak v časopisech. Stojí to za rozmyšlenou.

Po chvíli odložil psí kvarteto stranou a pokusil se usnout, ale byl moc rozrušený. Pokaždé když začal dřímat, rozvířily se mu v hlavě úvahy o tom, co si za svoje peníze koupí. Ze všeho nejdřív nějaké bydlení. Hezký klidný mezonet úplně nahoře, odkud je všude pěkně vidět a není tam slyšet řvaní děcek. A s bazénem. Vejdou se mu ale do mezonetu všechny věci? Možná si raději pořídí dům, a ne takový, co je přilepený na sousedy, ale s vlastní zahradou. Opravdu veliký dům se spoustou oken, aby už na kilometry viděl, kdo k němu jede. A střecha bude skleněná, takže když zvedne oči, uvidí letadla a oblohu. Bude tam alarm, ostnatý drát a elektrická ohrada, která všechny parchanty, co si to zaslouží, normálně oddělá. A bude to v té čtvrti,

jak bydlí všichni fotbalisti. A v každém pokoji bude lednička plná kokakoly. A budou tam postele. Ale normální velikost, jako měli v bytě, ne nějaká letiště. Normální budou stačit. A Jack bude mít vlastní pokoj s pískacíma hračkama a žužlacíma tyčkama a pikslama jídla úplně bez popela. Někoho si zaplatí, aby jí jídlo vybral.

Vytáhl los a znovu si ho prohlédl, aby se ujistil, že je opravdový. Přečetl si ta čísla. Pak los obrátil, aby si přečetl zadní stranu.

Pravidla soutěže...

Ve stínu se ta malá červená písmenka skoro nedala přečíst. Vytáhl zapalovač a nad hrotem žlutavého plamene si text rychle prošel. Některá slova zněla cize – co je to třeba notář? Někdo, kdo píše noty? Ale to je jedno. Čísla má správně. A ještě zbývá pět dnů. Zítra jim zatelefonuje. Camelot ve Watfordu. Koupí si kredit nebo zavolá z budky. A pak si dojde pro svoje miliony. Spustí se padací most a oni ho vpustí do hradu Camelotu a rytíři mu ukážou ty peníze. Věděl, že to takhle nebude doopravdy, ale stejně si to tak rád představoval.

Už byl u předpředposledního pravidla a křesadlo zapalovače ho začínalo pálit do prstů.

Podle zákona si smějí kupovat losy a hlásit se o ceny výhradně osoby, které již dosáhly věku šestnácti let.

Nikdy ho nenapadlo uvažovat o pravidlech. Sice se na ně koukal, ale nikdy o nich neuvažoval, co to přesně znamená, když pro mámu koupil los – a starej Mac u pultu rád přimhouřil oko, jen když se nakupovalo u něj. A kdyby náhodou nerozuměl, byl dole červený kroužek s patnáctkou uvnitř – přeškrtnutou.

Upustil zapalovač.

Nemá právo sázet.

04 17 03
dny hodin minuty

Celou noc vymýšlel plány, mimoděk upadal do spánku a s trhnutím se zas budil, kdykoli z bufetu vyhazovali odpadky. Několikrát vstal a zaklel tak hlasitě, že se to v uličce rozléhalo. Nakonec – jako když má člověk ve škole úkol a přísného učitele – se pustil do toho, co bylo nutné udělat: vyšpekulovat, jak ty peníze dostane. Na losu nebylo uvedeno žádné jméno, jenom čísla a datum nákupu. Jako u účtenky: doklad o koupi, ale žádný důkaz o tom, *kdo* si to koupil. Pokud se o cenu nemůže přihlásit, protože není dost starý, bude muset sehnat někoho staršího, kdo se o ni přihlásí místo něj.

Než slunce nakouklo do uličky, měl už v hlavě sestavený seznam lidí, kterým mohl věřit. Byl to hodně krátký seznam. V jeho čele totiž musel být někdo, komu se dalo věřit, že by peníze vyzvedl a pak mu je předal. Úplně na čele se nacházela jenom jedna osoba, ale ta mu pomoci nemohla. Na druhém místě byl Chris a někde níž možná Tiggs, ale jednoho ani druhého neměl na dosah, aspoň podle toho, co tvrdili Sammy a Sammy. Pak ale najednou nevěřil ani jim. Na třetím místě byl Kevin, ale ten se vrátil k mámě na Isle of Dogs (bůhví kde to je). Takže na čtvrtém místě byl Stan. Určitě už je dost starý a vždycky se dal najít na opačném břehu. Už mu chtěl poslat esemesku, ale pak si vzpomněl, že nemá kredit. Napřed ho napadlo, že zkusí vyžebrot pár liber, jenomže teď už se do toho chtěl pustit, přejít řeku a až pak si to promyslet. Navíc někdo už bude vědět, kde Stan je. Takhle to na ulici chodí: někdo zná někoho, kdo zná toho, koho hledáte, a i bez kreditu v telefonu můžete tímhle způsobem najít kohokoli.

Sešel po Old Paradise Street k řece. Jack se vždycky po čase zastavila, rozvalila se na slunci a škrabala si nové blechy. Došel k velké silnici se svodidly a zábranami, která vedla kolem řeky. Souběžně se silnicí tam vedl

starý podjezd. Jednou ho shora pozoroval a zjistil, že ústí kus dál po proudu blízko nádraží. Býval pro auta, ale teď byl prostě pro zombie.

Nikdy ale nešel dolů, ani když přišlo. Ani ve dne, kdy z okrajů tmy uku-sovalo slunce, nikdy nechtěl do podzemí, pokud nemusel. Připomínalo mu to mámu a to místo, kde ji nechal.

Když umřela, přinesl ji Phil do bytu ve velké plastové nádobě. Co zbylo při spálení. Věděl, že se popel má rozpráshit, ale když ty ostatky zmizely bez obřadu, měl podezření, že místo toho skončily prostě v odpadcích, což vů-bec není totéž.

Našel je ve velké popelnici u odpadové roury, co vedla z jejich patra. Philovi nic neřekl, ale nechal si je dva dny v té plastové nádobě pod po-stelí. A když pak odcházel z bytu, vzal si je s sebou. Plánoval, že to udělá sám, rozpráší je do řeky po cestě na nádraží, protože máma odjakživa chtěla na projížďku lodí. Ale když na to pak přišlo, nedokázal snést pomyslení, že by se jí jen tak zbavil, že by ji viděl naposled, vytrásl ji v zimním mrazu a sledoval, jak se noří ke dnu řeky. A tak ji holýma rukama zahrabal do zá-honu, na který radnice nenechala vysázet žádné kytky. Místo si označil kusem rozbité dlaždice. Až si vyzvedne ty peníze, tak se tam vrátí, vyhra-be ji, vezme ji na projížďku do Karibiku a rozpráší ji někde, kde je hezky teplo.

Teď se sám dostal k řece a přešel ji přes lávku. Už byli skoro na druhé straně, když Jack přidřepla, zatrásla sebou a začala kakat. Když ženská, co proti němu šla samotná, viděla, co Jack provádí, zkroutila namalovanou pusou, jako kdyby nedokázala pochopit, co to vlastně leze Jack ze zadku.

„Sebereš to?“ pronesla z bezpečné vzdálenosti.

Bully jí ukázal vztyčené prostředníčky a opáčil, že si pes přece někde musí odskočit, ne? A pak jí ještě řekl, kam má jít a jak se tam dostane. Když byla Jack hotová, nic nesbíral – vždyť to je hnusný – a šli dál na druhý břeh.

Na Trafalgar Square a pak na Strandu se pořádně rozhlídl, jestli neuvidí Stana. Bylo ale ještě brzy, první obchody vytahovaly rolety a několik ma-níků ještě spalo v průchodech, hlavy schované před světlem. Ve většině průchodů bylo prázdné a mokro. Ne po dešti, ale od toho, jak je včera ve-čer čistili. Čištění se dělalo jenom na Strandu a ještě pár velkých ulicích, kudy nejčastěji chodí zombie. Slyšel, jak na to dejvové nadávají – říkali

tomu *koupel*: nejdřív tě donutí vstát a začnou ti vykládat cosi o horkým čaji a o formulářích, které musí vyplnit, a mezitím ti čistič za zádoma postříká průchod, takže máš papundekl na celou noc zmáčený. A Bully šel dál přes Covent Garden a říkal si, jaké má štěstí, že má každou noc zajištěný suchý schod. Potuloval se po hrbolatých ulicích, poohlížel se po něčem k snědku, zíval a drbal se na hlavě, protože ho v ranním slunci začala svědit. Prvnímu rannímu jídlu přestal říkat „snídaně“ i jakkoli jinak. Prostě když měl hlad, bylo načase se najíst, a hlad měl skoro pořád.

Poklepal se v chůzi přes tu kapsu s losem a očima hledal dodávky zájždějící k malým obchodákům. Občas nechaly zadní rampu odklopenou a člověk mohl chňapnout jeden balíček nebo konzervu. Jednou takhle získal rybu s ocasem, stříbřitýma šupinama a skelnýma očima, ale nemohl ji ani prodat, ani si ji upíct, a tak ji jenom odnesl až k řece a hodil z mostu. Při návratu pod hladinu sebou cákla jako živá.

Došel až na Shaftesbury Avenue a zastavil se. Mohl sice bez problémů přejít, byla sobota ráno a autobusy i taxíky se jen tak trousily, ale zůstal stát a hleděl na silnici. Dál než sem obvykle nechodil. Bylo to pro něj jak řeka, aspoň tak o tom uvažoval, jako kdyby mezi krajnicemi protékala tmavá špinavá voda. Problém byl v tom, že Stan se rád poflakoval v Soho na opačné straně. A i když od něj Bully potřeboval pomoci, obrátil se teď zpátky ke Covent Garden, že ještě chvíli počká na svojí straně.

Zahlídl dejva, jak si v odpadcích, co vyhazují z obchodů, hledá nový papundekl. Tahal za kusy kartónu, zkoušel, jak jsou kvalitní, díval se, jak jsou tlusté. Bully k němu obezřetně došel, jako by to byla nějaká psí rasa, u které si není jistý, jak si počínat.

„Čau kámo, neviděls Stana?“

„Drž si toho psa! Ať ke mně neleze.“

„Neublíží ti.“ Dejv nejistě nakrabatil nos. A jeho strach Bullymu zvedl sebevědomí. „Tak viděls ho, nebo ne?“

„Nemáš čouda, brácho?“ poprosil, jako by chtěl z toho, co řekne, něco vytřískat.

„Nemám, kámo.“ Bully prohmatl kapsy, aby dokázal, že žádné kuřivo nemá, chlápek se sehnul, začal obhlížet chodník i škarpu a hledal vajgly. Bully ho sledoval, jak si z papíru od sendviče natrhal proužky, pak špičkou nehtu naškubl všechny vajgly, které našel, vysypal tabák na papírek a vyča-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.